

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A huzat iránya**

1. A huzat iránya

Szél-Kata

A nyirkos járat mélyén a csövek nem lüktettek olyan gépies ritmusban, mint a dinamoteremben. A falakba karcolt nevek és dátumok mentén János haladt elől, ujjait a hideg téglákon tartva. Alinda a nagymama karját fogta; az idős asszony léptei lassultak, de a tekintete feszülten kutatta a homályt.

- Itt már nem látnak - suttogta János szaggatottan, miközben tekintete a sötét sarkokat pásztázta. - A tizennégyes fülke nincs messze. Ott van egy régi elágazás, ahová a csatornák elfeledett melege gyűlik.

A folyosó végén egy elrozsdásodott, nehéz vasajtó zárta el az utat. János előhúzta a rézkulcsot, és a kopott zárba illesztette. A fém csikordulva engedett, s amint a nyílás feltárult, meleg, száraz huzat csapott az arcukba. Nem a gépek olajszaga volt ez, hanem egy olyan téré, ahol hosszú évtizedek óta nem mérte senki a kalóriát.

- Ez a szél... - lehelte Alinda, s az arcán a rettegést egy pillanatra felváltotta az ámulat. A nagymama csontos keze megszorította a lány vállát, mintha a régi világ egy darabját ismerte volna fel a fuvallatban.

Mielőtt azonban beléphettek volna, a távoli dinamoterem felől éles, szaggatott sziréna vert visszhangot a csöveken. Az Őrszemek átláttak a cselén: megkezdődött a szektor teljes lezárása. János megragadta Alinda kezét, és behúzta őket a fülke homályába. A döntés visszavonhatatlan volt, a visszaút pedig végleg elzárult.